

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 24 juni 2008 in zaak nr. 07/37562 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van [REDACTED] (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 25 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 juni 2008, verzonden op 30 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. A.A. Sniijders, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
lid van de enkelvoudige kamer

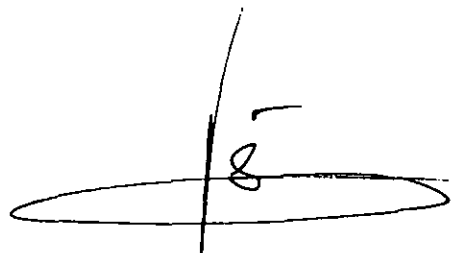
w.g. Sniijders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 december 2008

347-551

Verzonden: 29 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

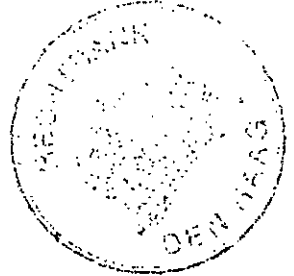
A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 07/37562 BEPTDN

**uitspraak van de meervoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
24 juni 2008**

inzake

... geboren op ... van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. I. Özkara, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de **Staatssecretaris van Justitie**, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. Ch.R. Vink, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 25 september 2007 (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen het besluit van 6 juni 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser van 25 januari 2006 om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "het verrichten van arbeid als zelfstandige" te verlenen, afgewezen. Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 25 januari 2008, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

1.3 Na de behandeling ter zitting is het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heropend en verwezen naar de meervoudige kamer van de rechtbank.

1.4 De behandeling ter zitting is op 17 april 2008 hervat. Eiser is ter zitting in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is door zijn gemachtigde vertegenwoordigd.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "het verrichten van arbeid als zelfstandige".

2.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor deze verblijfsvergunning, omdat hij niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf. Voorts stelt verweerder dat met de bedrijfsactiviteiten van de Turkse bakkerij van eiser geen wezenlijk Nederlands economisch belang wordt gediend, zodat ook op die grond de gevraagde verblijfsvergunning dient te worden geweigerd. Verweerder wijst er hierbij op dat voor de door eiser verrichte bedrijfsactiviteiten ingevolge het in de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) neergelegde beleid geen advies aan de minister van Economische Zaken hoeft te worden gevraagd.

2.3 Eiser heeft in beroep - samengevat weergegeven - aangevoerd dat het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf op 1 januari 1973 niet gold als een zelfstandige afwijzingsgrond voor het verlenen van een verblijfsvergunning. Door het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf thans wel als afwijzingsgrond te hanteren, heeft verweerder in strijd gehandeld met de in artikel 41 van het Aanvullend Protocol van 23 november 1970 bij de Associatieovereenkomst EEG-Turkije (hierna: het Aanvullend Protocol) neergelegde standstillbepaling. Eiser heeft verwezen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 19 juli 2005. Wat betreft de tweede afwijzingsgrond heeft eiser aangevoerd - en ter zitting aangevuld - dat ook de toepassing door verweerder van het criterium van een wezenlijk Nederlands economisch belang strijdig is met artikel 41 van het Aanvullend Protocol. Volgens eiser werd weliswaar reeds op 1 januari 1973 de eis gesteld dat met bedrijfsactiviteiten een wezenlijk Nederlands economisch belang werd gediend, maar de wijze waarop verweerder aan deze eis invulling heeft gegeven is na 1 januari 1973 strenger geworden. Op 1 januari 1973 beoordeelde de Economische Controle Dienst (ECD) van het ministerie van Economische Zaken slechts of er op economische gronden bezwaar bestond tegen het verstrekken van de gevraagde verblijfsvergunning. Enkele jaren later is dit ministerie een ander criterium gaan hanteren door te beoordelen of met de zakelijke activiteit van de vreemdeling een wezenlijk economisch belang werd gediend. Nog later is verweerder het beleid gaan hanteren dat de bedrijfsactiviteiten van (bijvoorbeeld) Turkse bakkers categorisch worden aangewezen als bedrijfsactiviteiten waarbij wordt aangenomen dat daarmee geen wezenlijk Nederlands economisch belang wordt gediend.

2.4 Ter zitting heeft verweerdere gemachtigde verklaard dat verweerder - mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van 6 maart 2008 (LJN: BC6595) - het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf niet langer aan eiser tegenwerpt en dat de afwijzing van eisers aanvraag derhalve nog slechts wordt gegrond op het feit dat met de door eiser verrichte arbeid geen wezenlijk Nederlands economisch belang wordt gediend.

2.5 Op 12 september 1963 is een overeenkomst, waarbij een Associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap (hierna: de Gemeenschap) en de Republiek Turkije, gesloten. Op 23 november 1970 hebben de overeenkomstsluitende partijen het Aanvullend Protocol ondertekend, dat vervolgens voor het Europese deel van het Koninkrijk der Nederlanden op 1 januari 1973 in werking is getreden.

2.6 Ingevolge artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol voeren de overeenkomstsluitende partijen onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.

2.7 Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen, dan wel met de

aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend.

2.8 Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

2.9 Ingevolge artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met het verrichten van arbeid als zelfstandige worden verleend aan de vreemdeling die arbeid als zelfstandige verricht of gaat verrichten, waarmede naar het oordeel van de minister een wezenlijk Nederlands belang is gediend.

2.10 In de Vc heeft verweerder beleidsregels vastgesteld over de toepassing van artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb. In (de ten tijde van het bestreden besluit geldende) paragraaf B5/7.7 van de Vc is bepaald dat met de bedrijfsactiviteit een wezenlijk Nederlands economisch belang moet worden gediend. Om te beoordelen of wordt voldaan aan die voorwaarde vraagt verweerder advies aan de minister van Economische Zaken, met uitzondering van de bedrijfsactiviteiten onder B5/7.8 van de Vc en verder genoemd. In de paragraaf B5/7.8.4 van de Vc is bepaald dat met bedrijfsactiviteiten van (onder meer) Turkse bakkerijen en winkels in deegspecialiteiten geen wezenlijk Nederlands economisch belang wordt gediend. Deze aanvragen hoeven derhalve niet voor advies aan de minister van Economische Zaken te worden voorgelegd.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.11 Ter beoordeling ligt voor de vraag of het huidige toelatingsbeleid voor arbeid als zelfstandige ten aanzien van het criterium van het wezenlijk Nederlands belang in strijd is met artikel 41 van het Aanvullend Protocol.

2.12 Zoals ook is overwogen in de uitspraken van de Afdeling van 11 maart 2004 (LJN: AO8112) en 20 mei 2005 (LJN: AT6747), werd de eis van een wezenlijk Nederlands belang - zoals ten tijde van het bestreden besluit opgenomen in artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb - reeds op 1 januari 1973 gesteld. Uit het Koninklijk Besluit van 28 februari 1974 (RV 1974, 5) blijkt dat na 1 januari 1973 bij de beoordeling hiervan advies werd gevraagd aan het ministerie van Economische Zaken, dat vervolgens - na een onderzoek door de ECD - aangaf of op economische gronden bezwaar bestond tegen het verstrekken van de verzochte verblijfsvergunning. In dit Koninklijk Besluit heeft de Kroon geoordeeld dat de door het ministerie van Economische Zaken gehanteerde toets onjuist was, althans dat het oordeel van verweerder dat met de activiteiten van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang wordt gediend daarop niet kon worden gebaseerd. Uit het Koninklijk Besluit van 10 maart 1976 (RV 1976, 7) blijkt dat het ministerie van Economische Zaken vervolgens bij zijn advisering wel heeft aangegeven of met de zakelijke activiteiten van de vreemdeling een wezenlijk economisch belang zou worden gediend. De rechtbank leidt aldus uit voornoemde Koninklijke Besluiten af dat verweerder op en na 1 januari 1973 steeds dezelfde eis heeft gesteld, gebaseerd op het advies van het ministerie van Economische Zaken - daartoe gecorrigeerd door de Kroon - of met de zakelijke activiteiten van de vreemdeling een wezenlijk economisch belang zou worden gediend. Van een nieuwe beperking als bedoeld in artikel 41 van het Aanvullend Protocol is naar het oordeel van de rechtbank derhalve geen sprake.

2.13 Ook het feit dat de bedrijfsactiviteiten waarvoor eiser verblijf beoogt op 1 januari 1973

nog niet categorisch werden aangewezen als bedrijfsactiviteiten waarbij wordt aangenomen dat daarmee geen wezenlijk Nederlands belang wordt gediend, brengt naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer mee dat ten tijde van het bestreden besluit sprake was van een nieuwe beperking als bedoeld in artikel 41 van het Aanvullend Protocol. Zoals ook deze rechtbank (zittingsplaats Haarlem) bij uitspraak van 27 augustus 2007 (LJN: BB2856) heeft overvogen, is de invulling van het criterium dat sprake moet zijn van een wezenlijk Nederlands belang per definitie afhankelijk van de Nederlandse economische situatie in een bepaalde periode. Het feit dat wijzigingen in de economische situatie hebben geleid tot het categoriaal uitsluiten van bepaalde bedrijfsactiviteiten (waaronder die van eiser) als activiteiten waarmee een wezenlijk Nederlands belang wordt gediend, leidt dan ook niet tot het oordeel dat sprake is van strengere eisen.

2.14 De rechtbank concludeert dat geen grond bestaat voor het oordeel dat bij de beoordeling van de vraag of met de aanwezigheid van een vreemdeling die hier te lande arbeid als zelfstandige wil verrichten een wezenlijk Nederlands belang wordt gediend, ten tijde van het bestreden besluit strengere voorwaarden worden gesteld dan op 1 januari 1973 het geval was.

2.15 Hetgeen door eiser in beroep is aangevoerd kan dan ook niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. K.J. Veenstra als voorzitter en mr. C.M. Dijksterhuis en mr. M. ter Brugge als leden, en in het openbaar uitgesproken op 24 juni 2008.

De griffier:

De voorzitter van de meervoudige kamer:

I.J. Dekker
(de griffier is verhinderd deze
uitspraak mede te ondertekenen)

mr. K.J. Veenstra

afschrift verzonden op:

30 JUNI 2008

voor copie conform
De Griffier

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Advocaten en Procureurs

Mr. L. Louwerse
Mr. R.A. van der Velde
Mr. H.J. Veen
Mevr. Mr. P.C. Smit
Mevr. Mr. S. Sewnath
Mr. S.F.J. Smeets
Mr. R.J.J. Flantua
Mr. D.C. Vlieland
Mr. W. Hendrickx
Mr. E. Osinga
Mr. R.P. van der Graaf
Mr. I. Özkara
Mr. M. Mos

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
Mr. B.P.J. van Riel LL.M.
Mr. J.A. Schadd

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 JUL 2008	
ZAAKNR.	200805412
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

PER TELEFAX 070 - 365 13 80
Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage (FALK)

Utrecht, 14 juli 2008

Onze ref. : 20512039 SEW/CG
Inzake : ./MTV Zelfstandig

Hoogedelgestreng College,

Namens . geboren op van Turkse nationaliteit, hierna te noemen appelland, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr. I. Özkara, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appelland in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht van 24 juni 2008, verzonden op 30 juni 2008 onder nummer AWB 07/37562. Ik ben door appelland daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd. Een en ander omschreven in artikel 70 VV 2000.

Appelland is van mening, dat bij afweging van alle betrokken belangen de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, niet tot de thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen.

Appelland kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht van 24 juni 2008, verzonden op 30 juni 2008 onder Awb nummer 07/37562, van welke uitspraak bijgaand een kopie wordt overgelegd.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grief.

GRIEF 1

Appelland is van mening dat het namens hem ingediende hoger beroepschrift ingediend kan worden nu de door hem aangevoerde grieven vragen opwerpen die in het belang zijn van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming en in algemene zin beantwoording behoeven.

Appellant klaagt over hetgeen de rechtbank Utrecht heeft overwogen in rechtsoverweging 2.12 niet in stand mag blijven.

Toelichting:

Ten onrechte in de visie van appellant heeft de rechtbank in haar uitspraak overwogen dat voor wat betreft het criterium wezenlijk Nederlands belang geen aanscherping is in de zin van artikel 41, lid 1 van het aanvullend protocol behorende bij de Associatieovereenkomst EEG – Turkije. De rechtbank is van oordeel dat na 1 januari 1973 geen nieuwe beperkingen zijn ingevoerd die nieuwe belemmeringen voor de uitoefening van de vrijheid van dienstverlening met zich meebrengen voor Turkse onderdanen die zich hier in Nederland als zelfstandigen willen vestigen, ten onrechte.

In de onderhavige procedure is van belang te vermelden dat uw Afdeling bij uitspraak van 6 maart 2008 (nr. 200409217/1A) uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de Minister door de vreemdeling ingediende aanvraag onder de beperking "arbeid als Turkse zelfstandige moet beoordelen aan de hand van de wettelijke voorschriften zoals die op 1 januari 1973 golden en zoals deze werden uitgelegd door de toenmalige Afdeling rechtspraak van de Raad van State.

Allereerst is van belang te vermelden dat artikel 41, lid 1 van het aanvullend protocol behorende bij de Associatieovereenkomst tot doel heeft gunstiger voorwaarden te scheppen voor de geleidelijke verwezenlijking van de vrijheid van vestiging door de nationale autoriteiten volledig te verbieden nieuwe belemmeringen voor de uitoefening van deze vrijheid in te voeren door de op een bepaalde datum geldende voorwaarden strenger te maken, zulks om de geleidelijke verwezenlijking van deze vrijheid tussen de lidstaten en de Republiek Turkije niet te bemoeilijken. Het Hof van Justitie heeft in de zaak Tum en Dari geoordeeld dat artikel 41, lid 1 van het aanvullend protocol ter invoering verbied van nieuwe beperkingen van de uitoefening van de vrijheid van vestiging waaronder die betreffende de materiële en/of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating op het grondgebied van deze staat van Turkse Staatsburgers die voornemens zijn er een beroepsactiviteit als zelfstandige uit te oefenen.

Uw Afdeling heeft onder verwijzing naar overweging 53 van het arrest Tum en Dari in haar uitspraak van 6 maart 2008 overwogen dat alle nieuwe maatregelen dienen te worden verstaan die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de vestiging van Turkse Staatsburgers in lidstaten worden onderworpen aan restrictievere voorwaarden dan die welke voortvloeien uit regels die op de datum van inwerkingtreding van het aanvullend protocol voor betrokken lidstaat golden. Uw Afdeling heeft onder verwijzing naar de uitspraak van Tum en Dari overwogen dat het mvv vereiste in strijd is met de stand-stillbepaling. Opmerkelijk is dat het mvv vereiste ook gold op 1 januari 1973 maar er een aanscherping heeft plaatsgevonden in het beleid aangezien pas op 1 april 2001 het vereiste om de beschikking over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf als afzonderlijke afwijzingsgrond is opgenomen. Deze aanscherping is volgens uw Afdeling een nieuwe beperking in de zin van artikel 41, eerste lid van het aanvullend protocol behorende bij de Associatieovereenkomst EEG – Turkije. Uw afdeling heeft aangegeven dat er derhalve inhoudelijk beoordeeld moet worden op grond van de regels die golden op 1 januari 1973 en zoals deze werden uitgelegd door de toenmalige Afdeling rechtspraak van de Raad van State.

De vraag is hoe doen we dat? Het is algemeen bekend dat het beleid pas eind 1973 bekend is gemaakt. In dat kader wordt verwezen naar Staatscourant 5 december 1973 nummer 236 en artikel van C.A. Groenendijk "Wordt de vreemdelingencirculaire gepubliceerd?" NJB 1973, E.919-923.

Nu het beleid dat gold op 1 januari 1973 alleen bij verweerder bekend is, is het ook aan verweerder om aan te tonen dat er geen aanscherping heeft plaatsgevonden in het beleid met betrekking tot het criterium wezenlijk Nederlands economisch belang. Voor wat betreft de rechtspraak van de toenmalige Raad van State valt op dat er twee belangrijke uitspraken zijn voor wat betreft het begrip economisch belang. Niet in geschil is dat het criterium wezenlijk Nederlands belang op 1 januari 1973 aanwezig was, maar de vraag is hoe is het criterium ingevuld en hoe werden de regels in de praktijk uitgevoerd en hoe werd het door de toenmalige Raad van State uitgelegd? Appellant merkt op dat het criterium wezenlijk Nederlands belang in de loop der jaren is aangescherpt. De eerste uitspraak met betrekking tot het criterium Nederlands belang is de uitspraak van 28 februari 1974, RV 1974/5.

Uit deze uitspraak blijkt dat het criterium Nederlands wezenlijk belang aanwezig was en dat uit ingekomen ambtsberichten, in casu met betrekking tot de door de vreemdeling gevestigde handel in tapijten en kunstnijverheidsartikelen niet genoegzaam van wezenlijk Nederlands belang is gebleken en gelet op het vorenstaande een vergunning tot verblijf dient te worden geweigerd op aan het algemeen belang om vermeende gronden. Uit de voornoemde uitspraak van RV 1974/5 blijkt dat met vorenbedoelde ambtsberichten kennelijk wordt bedoeld een door de economische controledienst van het Ministerie van Economische Zaken opgemaakt rapport op economische gronden geen bezwaar bestaat tegen het verstrekken van een vergunning tot verblijf aan een vreemdeling.

Ook blijkt uit de voornoemde uitspraak dat het departement van economische zaken zich aan adviezen, als hier gevraagd nooit een positieve zin uitdrukt dan thans gebeurd is, maar dat het wel voorkomt dat een negatief advies wordt uitgebracht. Met de voornoemde uitspraak van RV 1974/5 blijkt dat het beroepschrift van de vreemdeling gegrond is verklaard aangezien toenmalige Raad van State van oordeel wat dat de Minister met betrekking tot wezenlijk Nederlands belang niet enkel kan baseren op meer genoemd ambtsbericht. De Raad van State heeft op grond van het motiveringsbeginsel het beroepschrift gegrond verklaard. Uit de voornoemde uitspraak blijkt dan ook dat het criterium wezenlijk Nederlands belang enkel afhankelijk was of op economische gronden geen bezwaar bestond tot het verlenen van een verblijfsvergunning.

Enkele jaren later ging het Ministerie van Economische Zaken bij deze advisering een ander criterium hanteren, namelijk of met de zakelijke activiteiten van de vreemdeling een wezenlijk economisch belang wordt gediend. In dat kader wordt verwezen naar de uitspraak van 10 maart 1976, RV 1976/7. In de zaak RV 1976/7 geeft het Ministerie van Economische Zaken nu ook antwoorden met duidelijk vergaande strekking, namelijk dat met de zakelijke activiteiten van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands economisch belang moet worden gediend. Dit is een andere en strengere criterium dan het criterium dat in de zaak van RV 1974/5 naar voren

komt. In de zaak RV 1974/5 beperkt dit antwoord op die vraag zich tot het oordeel dat op grond van een door de economische controledienst opgemaakte rapport geen bezwaar bestond tegen het verstrekken van een verblijfsvergunning. De uitspraak van 1976/7 wordt een ander criterium gebruikt bij de associëring namelijk dat met de zakelijke activiteiten van de vreemdeling geen wezenlijk Nederlands economisch belang gediend. Zie ook de noot van mr. C.A. Groenendijk behorende bij de uitspraak RV 1976/7.

Uit de voornoemde uitspraken blijkt dat het Nederlands toelatingsbeleid begin 1973 inhield dat een vreemdeling die zich daadwerkelijk als zelfstandige wilde vestigen en hier in zijn bedrijf had geïnvesteerd, terwijl een onderzoek van de economische controledienst geen economische bezwaren aan het licht bracht en er geen openbare bezwaren waren en vervolgens een verblijfsvergunning kreeg is de vraag of een Turkse burger aan artikel 41 lid 1 van het aanvullend protocol behorende bij de Associatieovereenkomst EEG – Turkije nu het recht heeft om op dezelfde manier door de Nederlandse overheid te worden behandeld. Appellant is dan ook van oordeel dat bij uitspraak van 1976/7 blijkt dat er een nieuwe beperking in het leven is geroepen die in strijd is met het doel van de Associatieovereenkomst, namelijk die invoering verbiedt van nieuwe beperkingen van de uitvoering van de vrijheid van vestiging en een nieuwe belemmering vormt voor de uitoefening van deze vrijheid. Immers door het criterium zakelijke activiteiten zal een Turkse onderdaan niet snel aan deze voorwaarden kunnen voldoen.

Opmerkelijk is dat nu in het jaar 2008 ook de zakelijke activiteiten doorslaggevend zijn. Er wordt duidelijk gekeken naar de bedrijfsactiviteiten die men gaat uitoefenen. Ookal verdient men tonnen per maand, dit is niet belangrijk volgens het huidige beleid. Het gaat erom wat voor activiteit je gaat verrichten, dus de zakelijke activiteiten zijn nog steeds doorslaggevend. Ook is van belang dat na 1976 ook wijziging heeft plaatsgevonden die Turkse onderdanen belemmeren om hier als zelfstandige te vestigen. In de vreemdelingencirculaire in 1994 is op het punt van de toelating als zelfstandige meer criteria opgenomen dan de vreemdelingencirculaire 1982 en ook in de advisering door de Minister van Economische Zaken heeft een beleidsaanscherping plaatsgevonden. In dat kader wordt ook verwezen naar de brief van de Minister van Economische Zaken van 4 november 1992, Staatscourant 22 december 1992, nummer 248, P.7.

Het is voor appellant volstrekt onduidelijk waarom de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht in haar uitspraak van 24 juni 2008, verzonden op 30 juni 2008 tot de conclusie is gekomen dat uit de voornoemde Koninklijke besluiten verweerder dezelfde eis heeft gesteld gebaseerd op het advies van het Ministerie van Economische Zaken daartoe gecorrigeerd door de kroon of met de zakelijke activiteiten van de vreemdeling een wezenlijk economisch belang zou worden gediend. Het is voor appellant volstrekt onduidelijk waaruit die correctie heeft plaatsgevonden en wat die correctie is. Het gaat in casu niet om een correctie. De uitspraak van 1974/5 en de uitspraak van 1976/7 gaan over 2 verschillende vreemdelingen. Dat het criterium economisch belang bestond en dat het advies van het Ministerie van Economische Zaken doorslaggevend was, is niet in geschil. Daar gaat het niet om. Het gaat erom hoe zijn de regels in de praktijk uitgevoerd en heeft deze beleidspraktijk

ertoe geleid dat er nieuwe belemmeringen zijn ingevoerd die het moeilijk maken voor Turkse dienstverleners om een verblijfsvergunning te krijgen.

Gelet op al hetgeen hierboven is aangevoerd is appelland van oordeel dat het criterium Nederlands economisch belang in de loop der jaren is veranderd en de grote verandering blijkt uit de uitspraak van de toenmalige Raad van State 1976/7 namelijk de bepaling van economische gronden naar zakelijke activiteiten.

Uit de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht blijkt dat wordt gerefereerd naar de uitspraak van uw Afdeling d.d. 11 maart 2004 LJN AO8112 en 20 mei 2005 LJN: AT6747. In dat kader wordt het navolgende opgemerkt. Van belang is te vermelden dat uw Afdeling in deze uitspraak heeft overwogen dat het criterium Nederlands belang ten tijde van de inwerkingtreding van het aanvullend protocol behorende bij de Associatieovereenkomst ook gold en dat er thans geen strengere voorwaarden meer gelden. Uw Afdeling heeft verwezen naar de uitspraak van RV 1974/5. Opmerkelijk is dat er door de toenmalige appellanten nimmer de uitspraak van RV 1976/7 is aangevoerd. Vorenstaande wordt versterkt door de uitspraak van uw Afdeling d.d. 20 mei 2005 onder punt 2.5.1. heeft de Afdeling overwogen dat in hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd geen grond is te vinden om hierover thans anders te oordelen. Uit beide uitspraken blijkt niet dat er een vergelijking is gemaakt tussen de uitspraak van de toenmalige Raad van State uit 1974 en de uitspraak uit 1976. Nu dit voor het eerst wordt voorgelegd aan uw Afdeling en dit nimmer is beoordeeld door de Afdeling wenst appelland dan ook te benadrukken dat naar aanleiding van deze vergelijking duidelijk naar voren komt dat er een nieuwe beperking heeft plaatsgevonden.

GRIEF 2

Onder punt 2.13 op pagina 3 heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het feit dat de bedrijfsactiviteiten waarvoor appelland verblijf beoogt op 1 januari 1973 nog niet categorisch werden aangewezen als bedrijfsactiviteiten waarbij wordt aangenomen dat daarmee geen wezenlijk Nederlands belang wordt gediend brengt naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer mee dat ten tijde van het bestreden besluit sprake was van een nieuwe beperking als bedoeld in artikel 41 van het aanvullend protocol, ten onrechte. De rechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Utrecht heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Haarlem d.d. 27 augustus 2007 LJN: BD2856 overwogen dat de invulling van het criterium per definitie afhankelijk is van Nederlandse economische situatie in een bepaalde periode. Het feit dat de wijziging in de economische situatie hebben geleid tot een categoriaal uitsluiten van bepaalde bedrijfsactiviteiten waaronder die van appelland leidt dan ook niet tot het oordeel dat er sprake is van strengere eisen, ten onrechte.

Toelichting:

Het is opmerkelijk dat de rechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Utrecht kijkt naar de achterliggende gedachte van de beleidswijziging en niet naar de achterliggende gedachte van de Associatieovereenkomst EEG – Turkije.

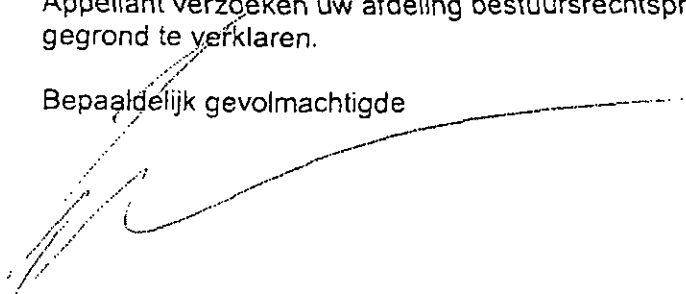
Het doel van de Associatieovereenkomst is gunstigere voorwaarden te scheppen voor de geleidelijke verwezenlijking van de vrijheid van vestiging tot de nationale autoriteiten volledig te verbieden nieuwe belemmeringen voor de uitoefening van deze vrijheid in te voeren door op een bepaalde datum geldende voorwaarden strenger te maken. Zulks onder geleidelijke verwezenlijking van deze vrijheid tussen de lidstaten en de Republiek Turkije niet bemoeilijken. Uw Afdeling heeft terecht in haar uitspraak van 6 maart 2008 onder verwijzing naar doelstelling van de Associatieovereenkomst EEG – Turkije tot de conclusie gekomen dat het mvv vereiste in strijd is met de doelstelling van de Associatieovereenkomst en derhalve in strijd is met artikel 41 lid 1 van de zogenoemde standstill-bepaling.

Uw Afdeling heeft terecht niet gekeken naar de achterliggende gedachte van de beleidswijziging voor het mvv vereiste. De vraag is waarom is het mvv vereiste als afzonderlijk afwijzingsgrond opgenomen in de Vreemdelingenwet en wat was de achterliggende gedachte hiervan. De achterliggende gedachte voor de beleidswijziging was de illegale toestroom in Nederland voorkomen zodat men in het land van herkomst kon beoordelen of men aan de voorwaarden voldeed. Nu in de loop der jaren de toestroom van illegale vreemdelingen zijn toegenomen heeft er een beleidswijziging plaatsgevonden. Uw Afdeling heeft duidelijk niet gekozen voor de achterliggende gedachte van de beleidswijziging maar heeft terecht onder verwijzing naar de doelstelling van de Associatieovereenkomst geconcludeerd dat er een aanscherping heeft plaatsgevonden van het beleid. Het is dan ook voor appellant volstrekt onduidelijk waarom in casu door de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht wordt gekeken naar de achterliggende gedachte van de beleidswijziging voor het criterium Nederlands economisch belang. Door te overwegen dat de wijzigingen in de economische situatie hebben geleid tot het categoriaal uitsluiten van bepaalde bedrijfsactiviteiten waarmee men een wezenlijk Nederlands belang wordt gediend niet leidt tot het oordeel sprake is van strengere eisen, handelt de rechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Utrecht in strijd met uw Afdelingsjurisprudentie van 6 maart 2008. Derhalve is appellant dan ook van oordeel dat hetgeen door de Rechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Utrecht onder punt 2.13 is overwogen niet in stand mag blijven.

Gelet op al hetgeen hierboven is aangevoerd is appellant dan ook van oordeel dat het criterium Nederlands economisch belang in de loop der jaren is aangescherpt waardoor er een belemmering heeft plaatsgevonden voor Turkse onderdanen die zich hier als zelfstandige willen vestigen en derhalve ingevolge artikel 41, lid 1 van het aanvullend protocol behorende bij de Associatieovereenkomst EEG – Turkije er een inhoudelijke beoordeling moet plaatsvinden op grond van de regels die golden op 1 januari 1973 en die door de toenmalige Raad van State werden uitgelegd.

Appellant verzoeken uw afdeling bestuursrechtspraak Raad van State het hoger beroepschrift gegrond te verklaren.

Bepaaldelijk gevolmachtigde

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: PFZ/201171.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Dordengelden 41.36.72.794 *

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.